

Publicerad 2014-04-25 17:45 av kerstin skriver

texter direkt ur märkligheten..

samlat ostrukturerat fragment av

blek hud på gränsen till det genomskinliga börjar sakta förstå att oavsett vilja eller ovilja, förmåga eller oförmåga, längtan eller hopp, så kommer det hem aldrig att finnas där för dig. där finns normer och sanningar som orubbligt är till för att följas, det finns inga egentliga kringvägar för kompromisser för dig, din lust och iver och ständiga behov krympte i den värld. samtidigt som du aldrig kunnat göra annorlunda, du kunde inte spela några spel, inga dolda agendor och ess framplockade i rockärmen. och inte där heller, där var man sann i sin övertygelse om hur kärlek och liv och vänskap levs, en ny och trivsamt, men ack så svår att förhålla sig till när normen var annorlunda för de och dig, bara för du blottat ditt beroende, dina tillkortakommande. ditt behov. då fick du inte behöva det som de fick behöva. så därför kommer där aldrig att finnas ett hem för dig.

*

min själs närmaste säger sig veta, (jag säger; tror kanske ändå inte,) att ni aldrig skulle stå ut med mig och samtidigt betraktar hon er som känslomässiga egoister, den norm jag får (av er, bara för jag var sann i mina kännelser av tillkortakommanden) är inte er. vi spelar på olika planhalvor som min vän från iran skulle beskrivit det, själv har jag aldrig förstått sportmetaforer, jag ser det mer som en pokerhand. man spelar de kort man har. men, jag har aldrig spelat några spel, och jag inser att jag hade haft mer att vinna på att vara oåtkomlig, lite svår sådär. men, jag spelar inga spel.

Jag mötte livet en regnig höstkväll,

Jag har bara varit mig själv sen dess. Jag kan inte ärligt säga det, men i stunder så, ja.

livet spelar i en annan dimension, där hon står som förlorare på ett slagfält och letar hjärtan som fortfarande slår. hon hade inga krig att vinna och när du ser en blink av styrka, så är det just en blink. varken mer eller. så ser den brutna ut när månen lyser klart över en sjö där drömmar föddes. det finns inget modigt i detta. när så hon tror att styrkan återvänder och tårarna tar slut så övermannas hon. och när tunnelns bergvägg kommer för nära och handen instinktivt vrider ratten så fordonet rätar upp sig vet hon inte om det är lättnad eller sorg hon känner.

*

där bläddrar förbi sidor som var mina att upptäcka, så många stunder jag aldrig hann, vann. och där i gråten finns det påtagliga kroppsliga (som saknar det själsliga), själsliga (som saknar det kroppsliga). vad är då sanningen om tårarna torkar för alltid. finns den då. fanns den någonsin där, för mig. det var ingen lek minns jag att det sades. jag är inte lika säker längre. i mig finns ett allvar jag många gånger förbannat. önskat någon

annan stans. men. det är jag. och ingen annan var där. ibland önskar jag mig annorlunda, ibland önskar jag mig någon annan stans, ibland önskar jag att jag inte fanns. i små stunder vet jag att jag är viktig, för några. inte för de jag trodde, jag hör orden genom det skrivna, det är då jag dör igen.

*

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten